

שהשאר באותו כלי. כאן יש סודות (סוד הסודות באותו כלי). בספרו של חנוך, בגן זה שנבנה, לא נבנה אלא באותה רוח אחרת שהשאר שם, באותו הכלי. וכשהתחיל להבנות, זה מושף אחריו של אותה רוח שהולכת ערטילאית ומושף אותה אליו, ושם שתי רוחות שהן אחת. אחר כך זוהי רוח, וזוהי נשמה, ושתיהן אחת.

אם זכה להטהר כראוי, שתיהן הן אחת להתלבש בהן נשמה אחרת עליונה. כמו שיש לשאר בני העולם רוח שזוכות בהן הנשמות, אותן שקודמות ואחזות בהן, ורוח אחרת מלמעלה, והנשמה הקדושה התלבשה בהן - אף כך גם משלו ממש יש שתי רוחות כדי להתלביש בהן הנשמה העליונה.

יהיה לזה גוף אחר שנבנה עכשו חדש. אותו הגוף הראשון שהשאר, מה נעשה ממנו? או שזה בריקנות, או שזה בריקנות לפי תבונת אדם נשמע, שהראשון הזה שלא נשתלם בתחלה נאבד, הואיל ולא זכה. אם כך, לתנם השתדל במצוות התורה, או אפילו באחת מהן? והרי אנו יודעים שאפילו ריקנים שבישראל, כלם מלאים מצוות פרמון. וגוף זה, אף על גב שלא השתלם להתרבות ולזכות ולהשתדל בעולם, מצוות אחרות של התורה הוא שמר, שלא נאבדו ממנו, וכי לתנם הם היו? חברים חברים, פקחו עיניכם, שהרי אני ידעתי שפך אתם סבורים ויודעים, (היעלה על הדעת) שכל אותם גופים נצטירו הם בריקנות, שאין להם קיום לעולמים. לא כך, וחס לנו להסתפל בדברים הללו.

מאנא, (דף ק' ע"א) הקא אית רזין (ס"א רוא רזין ביהווא מאנא). בספרא דחנוך, בנינא דא דאתבני, לא אתבני, אלא ביהווא רוחא אחרא דשביק תמן, ביהווא מאנא. וכד שארי לאתבנאה, דא משיך אבתריה דהווא רוח דאזיל ערטילאה, ומשיך ליה לגביה, ותמן תרי רוחות דאינון חד. לבתר, דא איהו רוח, ודא איהו נשמה, ותרווייהו חד.

אי זכה לאתדפאה כדקא יאות, תרווייהו אינון חד, לאתלבשא בהו נשמתא אחרא עלאה. כמה דאית לשאר בני עלמא, רוח, דזפאין בהו נשמתין, אינון דקדמן ואחידן בהו, ורוחא אחרא מלעילא. ונשמתא קדישא אתלבשא בהו. אוף הכי נמי, מדיליה ממש אית תרין רוחין, בגין לאתלבשא בהו נשמה עלאה.

יהא לדין גופא אחרא, דקא אתבני השתא חדתא, ההוא גופא קדמאה דשבק, מה אתעביד מניה. או האי בריקניא, או האי בריקניא. לפום סכלתנו דבר נש אשתמע, דהאי קדמאה דלא אשתלים בקדמיתא, אתאביד, הואיל ולא זכה. אי הכי, למגנא אשתדל בפקודי אורייתא, או אפילו בחד מנייהו. והא אנו ידעינו, דאפילו ריקנין שבישראל, בלהו מליין מצות פרמון. וגופא דא, אף על גב דלא אשתלים, לאתרבאה, ולמזפי ולמסגי בעלמא, פקודין אחרנין דאורייתא נטר, דלא אתאבידו מניה, וכי למגנא הוו.

חברייא חברייא, פקיהו עיניכו, דהא אנא ידענא, דהכי אתון סברין וידעין, (נ"א סלקא דעתין) דכל אינון גופין, ציונין אינון בריקניא, דלא אית לון קיומא לעלמין. לאו הכי, וחס לן לאסתפל באלין מלין.